

1 2013

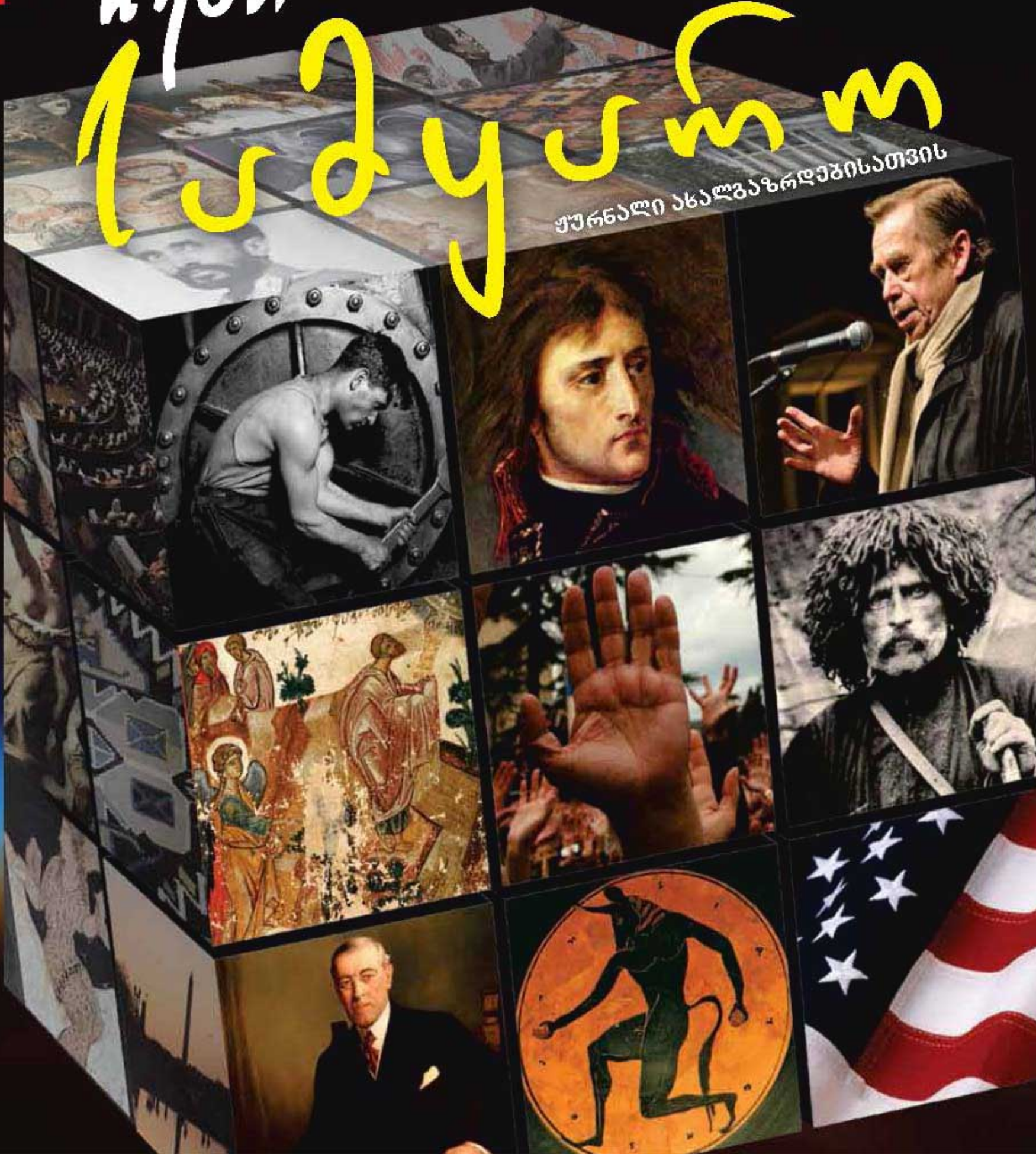
სიძი

საქართველო

შურნალი ახალგაზრდებისათვის

2013

ნაპო საყუბარო





ერთა ლიგა

ალექსანდრა რონდელი

ერთა ლიგის წვერი სახელმწიფოების დელეგაციების წარმომადგენლები, პარიზი, 1919.

(ინგლ. The League of Nations ფრანგ. La Société des Nations)

იყო დრო დამოუკიდებელი საქართველოს ისტორიაში, როდესაც სახელი „ერთა ლიგა“ ყველას პირზე ეკერა. გვადიარებდა თუ არა ერთა ლიგა დამოუკიდებელ, სუვერენულ სახელმწიფოდ, ერთა ოჯახის სრულ-უფლებიან წევრად – აი, რა ანუხებდა ქართველობას და რა იყო ჩვენში ერთა ლიგის საყოველთაო პოპულარობის მიზეზი. საუბედუროდ, არც ერთა ლიგამ მიგვიღო და არც ჩვენი დამოუკიდებლობა გაგრძელდა დიდხანს. საბოლოოდ, 1921 წლის თებერვალში, ბოლშევიკურმა რუსეთმა წინა წლის მაისში საქართველო-რუსეთს შორის ხელმოწერილი ხელშეკრულება „თავზე დაგვახია“ და საქართველოს ოკუპაცია მოახდინა. მას შემდეგ ერთა ლიგას ნაკლებად იხსენებდნენ საქართველოში და თუ იხსენებდნენ, უფრო – ცუდი სიტყვებით.

ერთა ლიგამ (თავდაპირველად 43 წვერი სახელმწიფოსგან შედგებოდა), რომელიც 1920 წელს შეიქმნა, ფორმალურად 1946 წლამდე იარსება და მის მიმართ უკმაყოფილება ბევრჯერ გამოითქვა, უსუსურობის გამო ბევრჯერ დასაციინიც კი გამხდარა. დღეს იგი თითქმის არავის ახსოვს, მა-

გრამ მისი სრული დავიწყება არც მომხდარა და არც არის საჭირო, რადგან ერთა ლიგა კაცობრიობის ისტორიაში ომების თავიდან აცილებისა და კოლექტიური უსაფრთხოების სისტემის შექმნის პირველი საერთაშორისო მცდელობა იყო. სწორედ ერთა ლიგის მწარე გაკვეთილების გათვალისწინებით შეიქმნა 1946 წელს გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია.

1914-1918 წლების სისხლისმღვრელი პირველი მსოფლიო ომი გერმანიისა და ავსტრია-უნგრეთის დამარცხებით დასრულდა. რომ არა აშშ-ის დიდი დახმარება და ერთ მილიონამდე ამერიკელი ჯარისკაცის გამოჩენა დიდი ბრიტანეთის, საფრანგეთისა და იტალიის მხარეზე, გერმანიას ვერ მოერეოდნენ. რუსეთში 1917 წლის ბოლშევიკური გადატრიალების (ამას ბოლშევიკურმა პროპაგანდამ შემდეგ დიდი ოქტომბრის სოციალისტური რევოლუცია უწოდა) და ამ ქვეყნის მოკავშირეთა რიგებიდან გასვლის შემდეგ გერმანიამ უკანასკნელი ძალა მოიკრიბა და 1918 წლის პირველ ნახევარში გადამწყვეტ შეტევაზე გადავიდა. რომ არა აშშ-ის ჯარების გამოჩენა ფრონტზე, გერმანია ახლო იყო გამარჯვებასთან.

პირველმა მსოფლიო ომმა 10 მილიონი ადამიანის სიცოცხლე შეინირა, კიდევ მილიონობით ადამიანი დაიჭრა და დასახიჩრდა. მსოფლიოში მშვიდობის მოყვარეობის ტალღა აგორდა. კაცობრიობას აღარ უნდოდა ომები და ბევრს მიაჩნდა, რომ საყოველთაო მშვიდობის მიღწევა კაცობრიობის გაზრდილი შეგნებისა და კეთილი სურვილის მეოხებით მოხდებოდა. 1919 წლის პარიზის სამშვიდობო კონფერენციაზე გამარჯვებულებმა განიხილეს მსოფლიო ომის შედეგები და მიიღეს ბევრი გადანწყვეტილება, რომლებმაც იმდროინდელი მსოფლიოს და, განსაკუთრებით, ევროპის პოლიტიკური რუკა შეცვალა. ამავე კონფერენციაზე ხელი მოეწერა ვერსალის ხელშეკრულებას, რომელმაც ახალ პოლიტიკურ და ეკონომიკურ ვითარებას საერთაშორისო სამართლებრივი საფუძველი შეუქმნა. პარიზის კონფერენციამ გადანყვიტა აგრეთვე ერთა ლიგის შექმნა, რათა ყოფილიყო საერთაშორისო ორგანიზაცია, რომელიც თვალს მიადევნებდა საერთაშორისო ურთიერთობებს და არ დაუშვებდა ძალადობასა და ომს. კაცობრიობამ თავისი იმედები ერთა ლიგას – კოლექტიური უსაფრთხოების საერთაშორისო ორგანიზაციას დაუკავშირა. ბევრს ეგონა, რომ ომები აღარ მოხდებოდა და ერთა ლიგა მსოფლიოში საყოველთაო მშვიდობას დაამყარებდა. ერთა ლიგის შექმნასა და საზოგადოდ ომის შემდგომი საერთაშორისო წესრიგის მონყობაში უდიდესი როლი შეასრულა აშშ-ის პრეზიდენტმა ვუდრო უილსონმა, რომლის მიერ შემუშავებული 14 პუნქტი საფუძვლად დაედო ომის შემდგომ ახალ საერთაშორისო ვითარებას.

პარიზის კონფერენციაზე იმყოფებოდა დამოუკიდებელი საქართველოს დელეგაცია, რომელიც ამაოდ ცდილობდა გამარჯვებული ქვეყნების ყურადღების მიპყრობას საქართველოს სუვერენულობისა და უსაფრთხოებისაკენ. სამწუხაროდ, დასავლეთის სახელმწიფოებმა მაშინ „ვერ მოიცალეს“ კავკასიის საკითხისა და, კერძოდ, საქართველოსთვის.



ვუდრო უილსონი (1856-1924) – აშშ-ის 28-ე პრეზიდენტი (1913-1921). მისი მეთაურობით აშშ 1917 წელს ჩაება პირველ მსოფლიო ომში (1914-1918), რამაც გადაარჩინა დიდი ბრიტანეთი და საფრანგეთი და ომის შედეგი მათ სასარგებლოდ გადანყვიტა. ვუდრო უილსონი იყო ომის შემდგომი ვერსალის კონფერენციის (1919) და ერთა ლიგის (1920-1945) სულისჩამდგმელი. ცნობილია უილსონის ე.წ. „14 პუნქტი“, რომლებიც საფუძვლად დაედო პირველი მსოფლიო ომის შემდგომ საერთაშორისო ურთიერთობებს. სწორედ ამ დოკუმენტშია ხაზგასმული „ერთა თვითგამორკვევის პრინციპის“ საყოველთაო გაზიარების აუცილებლობა.



ბენიტო მუსოლინი (1883-1945)
 – იტალიის ფაშისტური პარტიის შემქმნელი და ფაშისტური იტალიის პრემიერ-მინისტრი (1922-1943). 1943 წლის შემოდგომიდან იგი აღარ არის პრემიერი, მაგრამ ე.წ. იტალიის სოციალური რესპუბლიკის (ფაშისტების კონტროლქვეშ დარჩენილი იტალიის ჩრდილოეთ ნაწილი) მეთაურია. 1945 წლის 28 აპრილს დახვრიტეს იტალიელმა ანტიფაშისტმა პარტიზნებმა. მას სახელით „დუჩე“ მოიხსენიებდნენ, რაც იტალიურად ბელადს, ლიდერს ნიშნავს.

ჰალი სელასი, დაახლ. 1942.



ერთა ლიგა 1920 წლის 21 იანვარს შეიქმნა. მისი ამოცანა საერთაშორისო მშვიდობის უზრუნველყოფა და შესაძლო აგრესორის წინააღმდეგ დამსჯელი სანქციებისა და ძალის გამოყენება იყო. ერთა ლიგაში შეიქმნა საბჭო, რომლის მუდმივი წევრები იყვნენ: დიდი ბრიტანეთი, საფრანგეთი, იტალია და იაპონია. იმედოვნებდნენ, რომ აშშ გახდებოდა ერთა ლიგის ყველაზე გავლენიანი წევრი, მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ ერთა ლიგის ერთ-ერთი სულისჩამდგმელი იყო ამერიკელი პრეზიდენტი ვუდრო უილსონი, 1920 წელს აშშ-ის სენატმა უარი თქვა ერთა ლიგის წევრობაზე. აშშ-ის სენატის აზრით, არავის უნდა შეძლებოდა მდგარიყო აშშ-ის ხელისუფლებაზე მალა, არც ერთი საერთაშორისო ორგანო არ უნდა ყოფილიყო აშშ-ზე უზენაესი. ამ გარემოებამ თავიდანვე შეასუსტა ერთა ლიგა.

კოლექტიური უსაფრთხოების ამ ახალმა ორგანიზაციამ იმთავითვე დაიწყო აქტიური მოღვაწეობა და რამდენიმე სადავო და კონფლიქტური ვითარების განმუხტვა შეძლო. 1926 წელს ერთა ლიგას შეუერთდა გერმანია. 1934 წელს ამ ორგანიზაციაში განწევრიანდა საბჭოთა კავშირიც.

პატარა წარმატებებთან ერთად გამოჩნდა ერთა ლიგის სისუსტე და მისი შემქმნელების გულუბრყვილობა და იდეალისტური დამოკიდებულება. საერთაშორისო ურთიერთობებში წამყვან როლს უძლიერესი სახელმწიფოები ასრულებენ. რეალური ძალა მათ ხელშია და ისინი, უპირველეს ყოვლისა, საკუთარი ინტერესების დაცვაზე ზრუნავენ. ფაშისტური იტალიის ხელმძღვანელმა ბენიტო მუსოლინიმ ამიტომაც თქვა ერთა ლიგის შესახებ, რომ „ერთა ლიგა ძალიან კარგია, როცა ბელურები ჟღურტულენ, მაგრამ, როდესაც არწივები გამოფრინდებიან, იგი უვარგისია“. ერთა ლიგა უსუსური აღმოჩნდა აგრესიის რამდენიმე შემთხვევაში, უკვე 20-იან წლებში, რადგან აგრესორის დასასჯელად ძალის გამოყენება არავინ მოისურვა. 1931 წელს იაპონია თავს დაესხა ჩინეთის პროვინცია მანჯურიას. ერთა ლიგამ ვერ აიძულა იაპონია უარი ეთქვა მანჯურიაზე. იაპონიამ კი, თავიდან რომ აეცილებინა კრიტიკა ერთა ლიგაში, 1933 წელს უარი თქვა ლიგის წევრობაზე. არც გერმანიას მოსწონდა ერთა ლიგა და 1933 წელს, ფაშისტი ადოლფ ჰიტლერის გერმანიაში გაბატონებიდან ერთი წლის შემდეგ, გერმანიაც გავიდა ერთა ლიგიდან.

ერთა ლიგის გერმანული, ფრანგული და ბელგიური დელეგაციის წევრები, ფენევა, სექტემბერი, 1926.



ერთა ლიგის უმწეობის აშკარა მაგალითი იყო 1935 წლის ფაშისტური იტალიის აგრესია უსუსური აფრიკული ქვეყნის – აბისინიის (დღევანდელი ეთიოპიის) წინააღმდეგ. იტალიამ აბისინიის ოკუპირება მოახდინა და იგი იტალიის პროვინციად გამოაცხადა. ერთა ლიგის ეკონომიკურმა სანქციებმა იტალია ვერ შეაჩერა. შეიარაღებული ძალის გამოყენება იტალიის წინააღმდეგ ერთა ლიგამ ვერ გაბედა. აბისინიაში იტალიის შეჭრა ერთა ლიგისთვის საბედისწერო აღმოჩნდა, რადგან ამ ფაქტმა მისი ავტორიტეტი გააცამტვერა.

იმ დროს სახელი მოიხვეჭა აბისინიის ახალგაზრდა იმპერატორმა ჰაილე სელასიემ, რომელმაც ერთა ლიგის ტრიბუნიდან ჟენევაში 1936 წლის ივნისში მგზნებარე სიტყვა წარმოთქვა, რომელიც ისტორიაში შევიდა. თავის გამოსვლაში მან განაცხადა, რომ „იცავს ყველა პატარა ქვეყანას, რომელსაც აგრესია ემუქრება“ და რომ „დიდი ქვეყნების წინაშე პატარები უძღურნი რჩებიან“. უფრო ადრეულ გამოსვლაში მან 52 სახელმწიფოს დელეგაციებს განუცხადა, რომ „როდესმე თქვენც გახდებით ვინმეს აბისინია!“ მისი სიტყვები შემდგომში არაერთგზის გამართლდა.

ერთა ლიგასთან, როგორც მსოფლიოში მშვიდობის დამყარების შემძლე ორგანიზაციასთან, დაკავშირებული იმედები თანდათანობით დაიმსხვრა. პირველი ყველაზე მძიმე დარტყმა ერთა ლიგას იაპონიის მანჯურიაში შეჭრამ (1931) მიაყენა. კიდევ უფრო ძლიერი დარტყმა იყო ფაშისტური იტალიის აგრესია აბისინიის წინააღმდეგ. კიდევ ერთი დარტყმა იყო, როდესაც 1926 წელს ლიგაში შესულმა გერმანიამ 1933 წელს ქვეყნის სათავეში ფაშისტი ადოლფ ჰიტლერის ჩადგომის შედეგად ერთა ლიგა დატოვა, რადგან ლიგაში დარჩენა გერმანიის ეროვნულ ინტერესებსა და სიამაყესთან შეუთავსებლად გამოცხადდა (ერთა ლიგა ჰიტლერისთვის პირველ მსოფლიო ომში გერმანიის დამარცხების და გერმანიაზე სხვათა ბატონობის სიმბოლოდ იქცა!).

30-იან წლებში მსოფლიოში და განსაკუთრებით ევროპაში საერთაშორისო დაძაბულობა გაიზარდა. ეს დაკავშირებული იყო პირველ ყოვლისა იმასთან, რომ წამყვანი ქვეყნები უმთავრესად საკუთარი ინტერესების წინ წაწევიტ იყვნენ დაინტერესებული და ამიტომ სუსტი ქვეყნების ინტერესები ხშირად ილახებოდა. იმ დროს ევროპაში გაჩნდა ფაშისტური სახელმწიფოები, დიქტატურები. საბჭოთა კავშირში კი 1917 წლიდან კომუნისტური დიქტატურა გაბატონდა, რომელიც მსოფლიოში კომუნისტური რეჟიმის დამყარებასაც აპირებდა. აზიაში კი სწრაფად განვითარებადი იაპონია ასევე ცდილობდა საკუთარი გავლენის გაფართოებას რეგიონის სხვა ქვეყნებზე. ამგვარ ვითარებაში ისედაც სუსტი ერთა ლიგა, რომელშიც არ შედიოდნენ აშშ, საბჭოთა კავშირი, გერმანია, იაპონია და თურქეთი, წინ ვერ აღუდგა აგრესორებს და საერთაშორისო წესრიგის დამრღვევ სახელმწიფოებს. ერთა ლიგა ვერ ახერხებდა საერთაშორისო უსაფრთხოების დამყარებას და აგრესორების დასასჯელად ძალის გამოყენებას.



ადოლფ ჰიტლერი (1889-1945) – გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური (ფაშისტური) პარტიის დამაარსებელი და ლიდერი. 1933 წ. იგი გერმანიის სახელმწიფოს მეთაური, უმაღლესი მთავარ-სარდალი და მესამე რაიხის (ფაშისტური გერმანიის სახელწოდება 1933-1945-ში) ბელადი (ფიურერი) იყო. თავი მოიკლა 1945 წლის 29 აპრილს საბჭოთა ჯარებით გარშემორტყმულ დედაქალაქ ბერლინში. ჰიტლერი აღიარებულია ისტორიაში ერთ-ერთ უდიდეს დამნაშავედ და მილიონობით ადამიანის (უპირველეს ყოვლისა, ებრაელების) ჯალათად.



ერთა ლიგის შენობა ფენევაში, 1931.

დე ფაქტო (de facto) – ნიშნავს ფაქტობრივად არსებულს, მაგრამ არა სამართლებრივად, კანონიერად აღიარებულს.

დე იურე (de jure) – კანონიერი, სამართლებრივი. მაგალითად, თუ რომელიმე ქვეყნის მთავრობა გადატრიალების შედეგად სხვა ქვეყანაში გადაიხვეწება და მას საერთაშორისო თანამეგობრობა კვლავაც კანონიერ მთავრობად აღიარებს, იგი დე იურე მთავრობაა, ხოლო თუ გადატრიალების შედეგად მოსული მთავრობა საერთაშორისო თანამეგობრობამ კანონიერად არ აღიარა, იგი დე ფაქტო მთავრობად მიიჩნევა.

როდესაც 1939 წლის სექტემბერში ფაშისტური გერმანია და კომუნისტური საბჭოთა კავშირი ორივე მხრიდან შეიჭრნენ პოლონეთში, ერთა ლიგის სრული უმწეობა კიდევ უფრო აშკარა გახდა. იაპონიამ თავად მიატოვა ერთა ლიგა 1932 წელს, გერმანიამ კი – 1933 წელს, იტალიამ – 1936 წელს. 1939 წლის დეკემბერში ერთა ლიგიდან გააძევეს საბჭოთა კავშირი (იგი ერთა ლიგაში მხოლოდ 1934 წელს მიიღეს), რომელიც ნოემბერში თავს დაესხა თავის პატარა და სუსტ მეზობელს – 4 მილიონიანი მოსახლეობის მქონე ფინეთს. მეორე მსოფლიო ომის წლებში (1939-1945) ერთა ლიგა მხოლოდ ფორმალურად არსებობდა, ხოლო უკვე 1946 წლისათვის მისი ადგილი დაიკავა ახალმა საერთაშორისო ორგანიზაციამ – გაერთიანებული ერების ორგანიზაციამ, რომელიც მეორე მსოფლიო ომში გამარჯვებული ქვეყნების (აშშ, საბჭოთა კავშირი, დიდი ბრიტანეთი, საფრანგეთი) ძალისხმევით შეიქმნა.

უკვე ითქვა, რომ ერთა ლიგა საქართველოში ჯერ ძალიან პოპულარული იყო, შემდეგ კი მიივიწყეს. 1920 წლის 12 იანვარს პარიზის (ვერსალის) სამშვიდობო კონფერენციაზე საქართველო დე ფაქტო დამოუკიდებლად სცნეს, 1921 წლის 26 იანვარს კი ერთა ლიგამ დე იურე აღიარა საქართველო დამოუკიდებლად. საქართველო ძალიან ეცადა ერთა ლიგაში განევრიანებას, რაც მის დამოუკიდებლობასა და უსაფრთხოებას გაამაგრებდა. მით უმეტეს, რომ ბოლშევიკური რუსეთი, 1920 წლის 7 მაისს საქართველოსთან დადებული სამშვიდობო ხელშეკრულების (რომელშიც რუსეთმა აღიარა საქართველოს დამოუკიდებლობა!) მიუხედავად, ჩვენი ქვეყნისთვის უდიდეს საფრთხეს წარმოადგენდა. რუსეთი ერეოდა საქართველოს საშინაო საქმეებში, ეწეოდა ძირგამომთხრელ საქმიანობას ჩვენს ქვეყანაში და 1920 წლის მინურულისთვის საქართველო, შეიძლება ითქვას, გარშემორტყმული აღმოჩნდა ბოლშევიკური რუსეთის ჯარებით, რადგან რუსის ჯარი უკვე აზერბაიჯანსა და სომხეთში იდგა. 1920 წლის 16 დეკემბერს ერთა ლიგის საერთო სხდომაზე საქართველოს ლიგაში განევრიანების კენჭისყრა ჩატარდა. მართალია, საქართველოს დელეგაცია და ბევრი ჩვენი მომხრე ძალიან შეეცადნენ საკმარისი ხმების (16) მოპოვებას, მაგრამ ყველანაირი მცდელობა ამაო გამოდგა. კენჭისყრაში 24 მონაწილედან მხოლოდ 10-მა მოგვცა ხმა. ამგვარი შედეგი ძირითადად განაპირობა რამდენიმე უძლიერესი სახელმწიფოს, განსაკუთრებით კი დიდი ბრიტანეთის, უარყოფითმა პოზიციამ. მათ იცოდნენ, რომ საქართველოს ვერ დაიცავდნენ რუსეთის შესაძლებელი შემოტევისაგან და არც ერთა ლიგის ავტორიტეტის შელახვა უნდოდათ. ერთა ლიგის გარეთ დარჩენა დამოუკიდებელ საქართველოს მტაცებელი ბოლშევიკური რუსეთის პირისპირ ტოვებდა და სულ მალე, 1921 წლის თებერვალში, რუსეთი საქართველოში შემოიჭრა და ბოლშევიკური რუსული რეჟიმი დაამყარა. ერთა ლიგამ 1924 წლის საქართველოში ანტირუსული აჯანყების გამო რუსეთის დამგმობი რეზოლუცია მიიღო, მაგრამ ამას სერიოზული შედეგები არ მოჰყოლია.

ერთა ლიგა უდავოდ დადებითი მოვლენა იყო კაცობრიობის ისტორიაში. ეს იყო საერთაშორისო დონეზე კოლექტიური უსაფრთხოების სისტემის შექმნის მცდელობა. იმ დროს, პირველი მსოფლიო ომის შემდეგ, ბევრს ეგონა, რომ ამ გზით შესაძლებელი იქნებოდა საერთაშორისო ძალადობისა და აგრესიის თავიდან აცილება, რომ ერთა ლიგა ომებს დაგვაკენ-ყებდა. სამწუხაროდ, ეს იმედები არ გამართლდა. ერთა ლიგა უსუსური აღმოჩნდა. 1946 წელს შექმნილი ახალი საერთაშორისო ორგანიზაცია ბევრად უფრო ღონიერი გამოდგა და საერთაშორისო ცხოვრებაში თავისი ადგილი დაიმკვიდრა, თუმცა არც საერთაშორისო დაძაბულობა გამქრალა და კონფლიქტებიც საკმაოდ ბევრი იყო. თუმცა დიდი მსოფლიო ომი, საბედნიეროდ, აღარ ყოფილა და იმედია აღარასოდეს იქნება.

ერთა ლიგის სხდომა, 1936.





პროექტი დაფინანსებულია აშშ-ის საელჩოს მიერ. გამოცემაში გამოთქმული მოსაზრებები ავტორისეულია და შეიძლება არ ასახავდეს აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის თვალსაზრისს.

საქართველოში 4000-ზე მეტი სოფელი, 150-ზე მეტი ქალაქი და დაბაა, სადაც ასი ათასობით სკოლის მოსწავლე ცხოვრობს. სწორედ ეს ახალგაზრდები ჩაერთვებიან სულ მალე საქართველოს განვითარების საქმეში, ბევრი მათგანი კი, ალბათ, მნიშვნელოვან როლს შეასრულებს საზოგადოებასა თუ სახელმწიფო სამსახურში.

ნებისმიერი საზოგადოება უნდა ცდილობდეს უკეთესი მომავალი თაობის აღზრდას, რომელიც წინა თაობების მიერ შექმნილ სულიერ და მატერიალურ დოვლათს არა მხოლოდ შეინარჩუნებს, არამედ გაზრდის და გაამდიდრებს კიდევ. სწორედ ამიტომ უნდა აქცევდეს განსაკუთრებულ ყურადღებას განვითარებული საზოგადოება და ბრძენი ხელისუფლება ბავშვების აღზრდასა და განათლებას. ადამიანი პიროვნებად ბავშვობიდან ყალიბდება, მისი ზნეობა და ცოდნა თავისთავად არ მოდის. ამას ემსახურება სკოლა, საბავშვო ლიტერატურა, აღზრდისა და კულტურის დაუფლების სხვადასხვა გზა. ვფიქრობთ, ამ მხრივ, მომავალი მოქალაქეების, მოღვაწეებისა და ლიდერების აღზრდაში განსაკუთრებულ როლს ასრულებს მოზარდებისათვის განკუთვნილი საკითხავი ლიტერატურა.

საქართველო დამოუკიდებლობის მოპოვების შემდეგ ცდილობს საკუთარი ადგილი მონახოს თანამედროვე მსოფლიოში, საერთაშორისო პოლიტიკურ და ეკონომიკურ სისტემაში. ახალბედა სახელმწიფოსთვის ეს ადვილი საქმე არ არის. ქვეყანას სჭირდება განათლებული და სწორად აღზრდილი ადამიანები, რომლებიც ძალასა და ცოდნას არ დაიშურებენ ქვეყნის ეროვნული ინტერესების დაცვისა და წინ წაწევისათვის. ამისათვის კი, ყველაფერთან ერთად, მნიშვნელოვანია ახალგაზრდებს ხელი მიუწვდებოდეთ კარგ წიგნებსა თუ პერიოდულ გამოცემებზე, სადაც მათთვის საინტერესო საკითხებსა თუ თემებს მიაგნებდნენ თუ აღმოაჩენდნენ.

საქართველოში იყო რამდენიმე მცდელობა, გამოცემულიყო მოზარდებისათვის განკუთვნილი ჟურნალი, თუმცა უსახსრობის გამო ეს წამოწყება აღარ გაგრძელებულა.

წინამდებარე ჟურნალი, რომელსაც „ჩემი სამყარო“ დავარქვით, დიდი ხნის სურვილის ერთგვარი რეალიზაციაა. ეს უფროსკლასელთათვის განკუთვნილი გამოცემა, სადაც თავმოყრილია სხვადასხვა თემა, ეპოქა, პრობლემა, ვფიქრობთ, ვარკვეულწილად დაეხმარება დაინტერესებულ ახალგაზრდებს, რომ გაიღრმავონ ცოდნა, გაეცნონ ახალ-ახალ თემებსა და საკითხებს ან, თუნდაც, სხვაგვარად დაინახონ მათთვის კარგად ნაცნობი მოვლენები თუ პიროვნებები. ეს, ვფიქრობთ, იქნება მათი თვალთახედვის გაფართოების ერთგვარი საშუალება.

აქვე გვინდა გამოვხატოთ ჩვენი დიდი მადლიერება საქართველოში ამერიკის შეერთებული შტატების საელჩოს მიმართ, რომელიც დიდი შემართებით შეხვდა ჩვენს წამოწყებას და საკუთარ თავზე აიღო კვარტალური ჟურნალის გამოცემის ხარჯები.

ამრიგად, უფროსკლასელთა სამსჯავროზე გამოგვაქვს „ჩემი სამყაროს“ პირველი ნომერი იმ იმედით, რომ მალევე შეიძენს ერთგული მკითხველების დიდ წრეს.

ალექსანდრე რონდელი



საპარტოვოს სტრატეგია და საპარტოვოს უპირატესობათა კვლევის უცნობი

ჟურნალი მოამზადა საქართველოს სტრატეგიისა და საერთაშორისო ურთიერთობების კვლევის ფონდმა.

ყველა უფლება დაცულია ©

მთავარი რედაქტორი: ალექსანდრე რონდელი

რედაქტორ-კორექტორი: რუსუდან მარგიშვილი

დიზაინი და დიზაინ-დონორები: მართა თაბუკაშვილი

სარედაქციო კოლეგია: ვლადიმერ პაპავა, ეკატერინე მეტრეველი, ნინო რამიშვილი, მერაბ კაკულია, კახა გოგოლაშვილი

სტატიების ავტორები:

ვლადიმერ პაპავა

თორნიკე შარაშენიძე

გიორგი ხელაშვილი

ლევან ბერძენიშვილი

ლევან გიგინეიშვილი

ლაურა გრიგოლაშვილი

ალექსანდრე რონდელი

რისმაგ გორდეზიანი

ჩვენი მცდელობის მიუხედავად, ვერ მოხერხდა ჟურნალში გამოყენებული ზოგიერთი ფოტოს საავტორო უფლების მფლობელის ვინაობის დადგენა, გამოსმაურების შემთხვევაში გამომცემელი მზადაა დაიცვას საავტორო უფლებები.

ჟურნალის ელექტრონული ვერსია იხ. ვებგვერდზე: www.gfsis.org